

Arrest

nr. 217 010 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 24 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 september 2014 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Malta en hij op datum van 12 maart 2018 nog steeds over deze beschermingsstatus beschikt.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Malta.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker verwijst naar moeilijke levensomstandigheden in Malta en citeert uit landeninformatie ter zake. Dergelijke algemene verwijzing volstaat echter niet. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Malta internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Malta verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Malta. Dat de levensomstandigheden in Malta moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Malta, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

Verzoeker geeft voorts onder verwijzing van algemene informatie aan dat zij in Malta het voorwerp is geweest van racisme, uitsluiting en bedreigingen, zonder deze informatie concreet op haar situatie te betrekken. De Raad wijst er voorts op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de daden van racisme tegen zijn persoon, daden zouden zijn van vervolging, of onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker toont evenmin aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Maltese autoriteiten tegen de problemen van racisme en discriminatie in Malta daar hij de politie of andere instanties nooit heeft ingelicht. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat, indien verzoeker, die er reeds sinds 2014 een statuut heeft en deze eveneens verlengd heeft, werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in Malta, hij het land eerder zou hebben verlaten.

4.2. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing niet op een met redenen omklede wijze oordeelt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, wijst de Raad er op dat het verzoek om internationale bescherming in voorliggend geval als niet-ontvankelijk werd aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Het feit dat in de bestreden beslissing niet vermeld wordt dat verzoeker niet naar Soedan mag worden teruggeleid, doet hieraan geen afbreuk en heeft geen invloed op de uiteindelijke besluitvorming gedaan door de commissaris-generaal.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Malta.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 december 2018, voert verzoekende partij aan dat zij concrete problemen heeft aangehaald die overeenkomen met hetgeen beschreven staat in de algemene informatie. Verzoekende partij benadrukt dat zij wel degelijk melding heeft gemaakt van eigen problemen en ook klachten heeft ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot voormelde algemene argumentatie, doch zij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voornoemde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij merkt weliswaar zeer algemeen op dat zij persoonlijk, zelf eigen en concrete problemen heeft aangehaald en dat deze ervaringen stroken met algemene informatie, doch zij ontkracht, noch weerlegt hiermee de grond in de beschikking van 3 december 2018, waar wordt vastgesteld: *“Verzoeker verwijst naar moeilijke levensomstandigheden in Malta en citeert uit landeninformatie ter zake. Dergelijke algemene verwijzing volstaat echter niet. Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Malta internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de*

bescherming die hem in Malta verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Malta. Dat de levensomstandigheden in Malta moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen in Malta, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Malta, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

Verzoeker geeft voorts onder verwijzing van algemene informatie aan dat zij in Malta het voorwerp is geweest van racisme, uitsluiting en bedreigingen, zonder deze informatie concreet op haar situatie te betrekken. De Raad wijst er voorts op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker toont niet in concreto aan dat de daden van racisme tegen zijn persoon, daden zouden zijn van vervolging, of onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker toont evenmin aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Maltese autoriteiten tegen de problemen van racisme en discriminatie in Malta daar hij de politie of andere instanties nooit heeft ingelicht. Bovendien wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat, indien verzoeker, die er reeds sinds 2014 een statuut heeft en deze eveneens verlengd heeft, werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben in Malta, hij het land eerder zou hebben verlaten.

Er wordt aldus, zo blijkt ook duidelijk uit de bestreden beslissing, wel degelijk en afdoende rekening gehouden met verzoekende partij haar verklaringen omtrent haar persoonlijke problemen en negatieve ervaringen in Malta, doch de Raad stelt samen met het Commissariaat-generaal vast dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat die daden van discriminatie en racisme tegen haar persoon, daden zouden zijn van vervolging of van onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij, gelet op haar totale nalaten in Malta hulp en/of bescherming van de autoriteiten in te roepen, voor die problemen van racisme en discriminatie geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de Maltese autoriteiten, een vaststelling die door verzoekende partij op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd.

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij klachten heeft ingediend dient te worden opgemerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekende partij eerder uitdrukkelijk verklaarde haar problemen van discriminatie en racisme nooit bij de Maltese autoriteiten te hebben aangekaart, noch hiervoor hulp te hebben gevraagd (Administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juni 2018, p. 15). Verzoekende partij haar stelling wijzigt hoe dan ook niets aan hetgeen voorafgaat.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 3 december 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Malta.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS